

To nejní možný, aby byl osud furt protivá tomu, že se někde nacpem v Rakousku do hospody! Todle my si líbit nenecháme! Takže.... ač Brtník před dovčou frřňal, že by to chtělo něco novýho, tak nakonec sám přišel s tím, že bychom si jeden nebo druhý vejlet za hranice všedních dní zopákli. Jojo, jak to zpívá pan Svěrák? “Nevyměňuj starý věci za nový??” □ Volba padla na Nebelstein, protože pro ten den mělo být to nejukrutnější ukrutný vedro, jaký naše republika zažila. A cesta k Nebelsteinu vede hlavně lesama. Je tam pravda úsek, kde nám sluníčko dá do těla, ale není to nic dlouhýho. A taky po většinu cesty je někde k dispozici tekoucí voda ve větším, či menším množství. A cesta tam je sice celou dobu do kopce - páč nějak se to převýšení překonat musí, že jo, ale až na poslední úsek si toho vlastně ani nevšimnete.

Vydatná snídaně to jistí, ještě makovici si umejt. Nechápu ovšem proč jsem tak učinila, když za chvíli jsem stejně byla díky teplu zasejč tam, kde předtím. Jo a plavečky pěkně do batůžku, ponivadž se půjde kolem Ktiše. A bude se plovati! A jedno balení vody navíc, když má býti to velkovjédro. Pakring je jako vždycky u Lesovny, ale vydáme se tentokrát pro začátek cesty trochu jinudy.

Protože podle Brtníka jsme vyrazili pozdě, nasadí hned na začátku slušný tempo. Já jsem zvyklá chodit rychle. Kdo mě zná, tak ví □ . Ale když mám před sebou štreku a netíží mě čas, tak jako nevidím důvod, proč to hned rozpálit do plnejch. Kdo přepálí start, v cíli často pohoří. Enemže jsem si to neuvědomila hnedle, ale až v momentě, kdy tak jako jsem zjistila, že jsem uštvaná jak srna. Von si jde rychlejš a já skorem už běžim. Tak to teda nene. Zarazim to a hodíme si odpočinek. Psi se aspoň oráchají ve vodě, napijeme se a můžeme pokračovat. Když dorazíme na hranice, popadne mě zase zvláštní pocit z toho, že hranice nikde není. □ Ani za ty roky mi to furt nedoputovalo a neochodilo se mi to, jak je to báječný. Hranici tu tak tvoří pouze říčka. Jak jinak, než říčka Černá, která je tu snad všude, kam se vydáte. Klikatí se sem a tam a narážíme na ni nejen při většině našich výletů a napájí nejen tu Zlatou Ktiš, ale teče i u penzionu. Ta černá k nám prostě halt patří □ .

Pesani se vyráchají ve vodě

a vejdemo na rakouský území. Tam už je les

po určitý době trochu jiný. Na nějakou dobu z něj vyjdeme, abychom minuli dva osamělé statky a já si u toho prvního z nich zasejc vzpomněla, jak se tady Štajník, při naší první návštěvě zahovnil □. Není mu tohle vůbec vlastní, ale asi nějaký zvláštní prafém či co. Ale použil ho a smrděl jak deset bezdřáků. Naštěstí to bylo nějaký zvířecí, tak to člověk bere i trochu jinak. Nicméně jít se takhle dál nedalo, tak ho Brtník popadnul a vnořil se s ním do ledový vody zdejší verze říčky Černé. Drbal ho tam vodní trávou, kterou škubal v korytu a podařilo se mu ho zdatně odhovnit a kupodivu i odsmradit. Oba byli ovšem značně promrzlý, páč voda fakt ledová byla. Divím se, že po tomhle bleskovým zásahu, kterej se Rumíčkoví pranic nelíbil, nezískal k tý vodě odpor. K čemu ovšem ten odpor získal, bylo ono houno. Páč když jsme se kolem vraceli, sehrál scénku, kdy se k hounu nechtěl přiblížit ani na sto honů. Dělal příšerňácký obličej, gezichtil se a sděloval všem do čtyř světovejch stran, že tohle je taková odpornost, že vůbec nechápe, jak kolem toho můžeme projít □

Tentokrát jsme prošli bez hounozážitku a ani na nás nehulákal statný psí hlídač, který se minule snažil pomalu přelézt ten plot a mně nebylo vůbec dobře. Prošli jsme tuten úsek po silnici a bez lesa co nejrychlejš, abychom bylo co nejdřív ve stínu stromů. Tam jsem objevila další potůček a psy do něj zase poslala. Rumíček okamžitě udělal žabu a plesknul se do vody. Tali si čvachtala sem a tam. Udělali jsme to stejně jako tuhle. Neřekli jsme nic a vydali se vpřed. Rumíček vypálil za námi hned, Tali si tam ještě chvíli šmejdila a pak se ozval dusot stáda buvolů a to bylo znamení, že maže za námi. Minuli jsme strom, kde je po léta přitlučeněj klobouk a pod ním cedulka Zum alten Hut. Neboli U starýho klobouku.

Jakej účel má tahle srandička nevím, každopádně je tam už dost dlouho. Tady nás čeká trochu viditelnější stoupání, než bylo doposud, ale dá se to. Hlavně, že se dá jít ve stínu. Pak přijde zasloužená rovinka a..... následně čeká peklíčko. Bezlesej úsek, kde bude výheň.

Najdu vodu, pošlu psy se namočit, dáme pauzičku a jdeme. Zvykla jsem si tady neustále se dívat po cestách dopředu. A v echt gold rozpálených úsecích často беру psy, aby šli vyloženě s náma. Má to jeden prozaickej důvod. Už několikrát jsme tu narazili na hada. Jednou z toho i na zmiji. Nikdy za svůj život jsem jich za tak krátkou dobu neviděla tolik. Brr. Ne proto, že bych se jich štítila, nebo bála. Hada jsme doma i chovali, ale mám hrůzu z toho, že by se s ním potkali psi. A tak koukám furt dopředu a hlídám. Vedro je v tomhle úseku vážně pekelný, navíc je to pořád do kopce. Ale za chvíli to máme za sebou. Pleskneme se na kameny na cestě a chladíme se. Dojdeme předposlední úsek cesty, který končí u parkoviště pod Nebelsteinem. Když jsme tady byli prvně a cestu jsme vůbec neznali, říkala jsem si: "Tak a teď přijde ten "výstup". No jo, no. Přišel, ale proti všemu očekávání byl sice krpálovitej, ale překvapivě krátkej. A najednou jsme byli tam, eh? To převýšení mezi Žofínem a Nebelsteinem si člověk odbude tak nějak průběžně a ani si vlastně nevšimne. Ovšem v tomhle vedru i ten krátkej krpálek stál za to.

Ale co by člověk neudělal pro odměnu v podobě posezení v hospůdce nahoře. A s místníma

specialitkama, že jo. Vysápala jsem se nahoru pod schody vedoucí do restaurace, s Tali po boku a snažila se necípnout. Tali okamžitě zaujala jakýhosi sportovně vyladěného maníka, kterej z ní byl úplně hyn. I na partnerku zapomněl. A začal se mě vyptávat na všechno možný. Funěla jsem zdatně a byla ráda, že jsem ráda. Natož abych ze sebe vypudila kloudnou větu v germánštině na téma kynologický ☐ . Hlavně že sem chtěla mluvit germánsky, co? ☐ ☐ Řekla sem mu, že musí počkat, že jsme právě dorazili nahoru. A víte co ten smeták řekl? Ešivá sem to teda šla nebo běžela, že jako tak hrozně dejchám!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Nezabila sem ho jenom proto, že Brtník v batůžku ten koberec natuty neměl, to sem si byla jistá. A taky - sedte ve vězení v cizině, že jo. Udála sem na něj jenom hrozivej gezicht a von se mi hrozně smál. To už dorazil i Brtník s Rumíčkem a tak se týpek rozjásal ešče taky nad Rumíčkem, ptal se jak jsou oba starý - teda voba psi, ne Rumíček a Brtník ☐ . Chválil je, že jsou v dobrý konditijón, že maj krásnou srst. Tak jsem mu řekla, že protože žerou maso. I lidský :p . Smál se jak pitomej.

Ohařiska se vrhli na misku s vodou, která je pro pesany připravená u schodů do chaty na stojánku. Velkej nerezovej lavór. Ten zbyteček co tam nechali, byl neskutečně zaflusanej. Takže když jsme se pak usadili, poprosila jsem vlídnou paní servírku o vodu. Myslela si, že ji chci pro psy a posílala mě dolů, podařilo se mi sestavit větu, kde jsem osvětlila, že ne, že se tam právě už napili a voda zůstala tak hnusná, že ji tam chci vyměnit. Byla ráda, že tam nemusí ☐ Ono to pár schodů je a když je člověk furt na nohou.... . No a to mohla být ještě ráda, že neviděla ten blivajz, co tam fakt byl. Došla jsem tam nalít čerstvou vodu pro ostatní psí tůristy a pak už se šlo vybírat, copak že si to dáme dobrýho. Cosi jsme si vybrali a ještě poprosili paní servírku o vysvětlení o co přesně kráčí. Zamlouvalo se nám to velice. Místní specialitka. Něco jako jelito(nebo jitrnice?? Si je furt pletu tydle dva, to je stejnej zmatek, jako úpal a úžeh ☐) Brtník to měl opečený s nějakějma spešl bramborama a zapečený, já to měla obalovaný a s výborným zvláštním bramborovým salátem a k tomu vždycky navrch miska skvělýho zeleninovýho salátu. Žiš sliním i teď, když to píšu. ☐ . A jako pitíčko moc dobrý pivo z Weitry.

Protože majitelé mají taky pesana, bylo jasný, že o námět k diskuzi je postaráno. Ohařiska paní servírku uchvátili. Chovali se naprosto vzorovaně. Jako snad, kdyby někteří z nich ani nebyli naši, vid' Talinko? ☐ ☐ Ptala se, jak náročný je to na venčení a čas, vyprávěla, že ségra má magora borderku. Neunavitelnou, neustále pasoucí stvoření. No klasická bordera (bez náplně, bez práce) a tak vůbec jsme si pokaždý, když nám přišla - a že u nás byla hodně

často □ popovídali o psech. Vyprávěla o doze, kterou mají v rodině a dostali jsme se na téma slintání, ručníky, špinavý černý oblečení... /taky byla evidentně vyznavačkou týhle barvy □ /. Takže konečně jsme se dočkali - hovořili jsme germánsky - a tak v tomto směru jsme byli tedy saturováni.

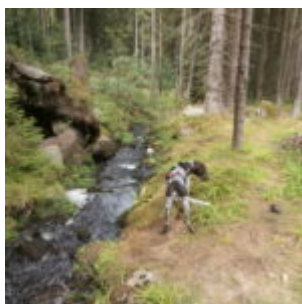
Páč je ta dovolená, že jo, tak co by člověk nedopřál taky chuťovejmu buňkám, když už dopřál mozku. Rozhodla jsem se, že si ke kávičce dám po sto letech něco sladkýho. Měla jsem si ovšem uvědomit, že už jsem tak tak dojídala to hlavní jídlo. A o salát se dokonce dělila, k pobavení servírky, která nechápala, že psi žerou s chutí zeleninu, s ohařiskama. Přičemž jsem svoje jídlo ještě z části přesunula na Brtníkův talíř. No nikoliv. Jsem tupo jak ta Talimůra. Takže si dopřeju. A dám si zmrzku. Paní servírka vymyslela ještě něco lepšího. Prej si mám dát Hajse Líbe. Dobře dám si Hajse Líbe. Jenže jsem netušila, jak to vypadá v jejich podání.

Na stůl mi přistál obří pohár, ale vážně obří. Narvanej zmrzkou, politej těma horkejma malinama a na tom Kilimandžáro ze šlehačky. Eh. No..... ty vado. Brtník upadnul smíchy pod stůl a odmítl mi poskytnout výpomoc. Prej si to mám sežrat sama, když jsem si to objednala. Opřel se pohodlně o opěradlo lavice, založil si ručičky na hrudníček a škodolibě mě pozoroval, jak roste moje zoufalství □ . Tohle nemám šanci sežrat, dyk je to skorem tak velký jako já! □ . Ale! Co nás učili, když jsme byli malý děti? No? Že co? Že od stolu se neodchází, dokud nejní dojedýno. Říkali to? Říkali. Tudíž jsem se, přátelé milí, překonala a tu obří číši s dobrotou, tu zvrhlost nejstrašnější, na několik etap skutečně sežrala. Jen jsem teda pozorovala, jak mi zároveň neustále roste pupek. Hrozilo, že se vod toho stolu už nikdá nevodvalim :D. Po asi dvou dnech, co jsem jen funěla na lavici, jsem se zvedla a šla říct dovnitř servírce, že jsem se překonala, ale že to bylo něco strašnýho, páč na tohle nejsem zvyklá a že mě zachránilo jen to, že jsem předtím dala Brtníkoj půlku svýho jídla. Že jsem si tudíž myslela, že mám rezervy. Ale nebyly to dostatečný rezervy. Nicméně nezemřela jsem □ . Řehtaly jsme se obě. A já byla hrdopec, jak dokážu hovořiti. I přes to, že mozek je odkrven, neb všechny krev si stáhnul intenzivně pracující žaludek.

Museli jsme ještě nějakou chvíli počkat, než jsem byla pohybuschopná. Pak nás už čekala jen cesta domů. Vzhledem k tomu, že to zpátky je v podstatě celou dobu z kopečka a to ne nijak hroznýho (kdy vás naopak chůze dolů obtěžuje), tak to byla příjemná cesta. Bylo pozdě odpoledne, takže sluníčko už nepálilo a mohli jsme to svištět. Než jsem se omrkla, byli jsme

zpátky na hranicích. Tam mi Tali udělala radost, protože když si odběhla z cesty a pískli

jsme, přiřítla se hned zpátky.

Pravda úplně odjinud, než se dalo

očekávat, ale ona prostě udělá dva skoky a přeběhne republiku. Člověk si musí zvyknout. A tady to platilo doslova ☺ :D, páč přeběhla z jedny republiky do druhé . Původně jsme sice plánovali, že na zpáteční cestě zajdeme ke Ktíši, ale nakonec jsme šli jinou cestou. Možná i to tak bylo lepší. Víte jak dopadnul ten vlk, co mu myslivec od Karkulky zašil do pupku to kamení, že jo? Myslím, že bych bývala dopadla naprosto stejně ☹ ☹ .

Když jsme dorazili k autu u Lesovny, zeptal se mě laškovně Brtník, ešivá si nechci dát kafe...a něco sladkýho k tomu. Tady už jsem o vraždě uvažovala reálně, páč jsme byli na domácí půdě, ale nakonec jsem si to rozmyslela. Páč tím pádem by mi Tali zvonala na krku a já bych se zcvokla ☹ . Kávičku jsem si tak dala až v penzionu s ostatníma na terase a k tomu si místo sladkýho užívala zase ty výhledy.

P.S. vzhledem k tomu, že mi ta pitomá karta sežrala většinu fotek, vypomohla jsem si těma loňskejma, aby to nebyl čistě jen předlouhej úmornej text ☹ .